

Eerste liefde (667)

Marktplaats was de boosdoener. Heus. Niet ik. Dat ik dat schatje tegenkwam. Dat is echt mijn schuld niet. Maar voor een tientje kon ik hem toch niet laten waar hij was. Hij zou veel gelukkiger zijn bij zijn vrienden van het Honderdbunderbos. Pooh, Knorretje en meer. Ik heb het over Teigetje.

Het wordt al een hele verzameling. Onlangs kocht ik de groene Billy (nu eens niet tweedehands) om ze in te stallen. Om deze te betalen heb ik een aantal andere beeldjes verkocht. Wat

een fijn gevoel was dat. **Een knipoog** dat ik nu deze kast kon kopen.

De beeldjes zijn echt übercute. Ik heb je er al eerder van mee laten genieten. Wat een schatjes. Wat kun je genieten van een verzameling, vind je niet? Als ik 's morgens sta te joggen (om zo mijn bloeddruk wat hoger te krijgen en mijn hart minder te voelen) trippel ik regelmatig daarheen (ze staan in de logeer annex Poeh-kamer) en ben ik dankbaar dat ik ze kon kopen.

Net als van mijn positieve plaatjes ([zie mijn webshop](#)). Blij dat dit wel kan. Dat ik niet dagen in het donker hoef door te brengen, omdat ik de prikkels niet aankan. Dat moet zo verschrikkelijk zijn. Dan ben ik dankbaar voor mijn eigen pakket.

Ze zijn mijn eerste liefde. Qua beeldjes dan. Net als manlief. Nee hoor. Dat is niet helemaal waar. Voordat ik mijn schatje leerde kennen, heb ik nog een jaar een relatie gehad. Hij was niet de juiste persoon voor mij. Gelukkig was ik nooit met hem geworden.

Toen kwam hij. Mijn huidige lieverd. In Oostenrijk, Hinterglemm. Ik keek hem in zijn bruine ogen en ik wist: met hem ga ik trouwen. En zo geschiedde (nadat ik erg mijn best moest doen om hem op mij te laten vallen. Ik heb nu eenmaal niet de looks. Die heeft mijn broer, maar hij vond mijn praatjes wel leuk. Waarschijnlijk

betreurt hij dat nu. Hihi!). Misschien niet mijn eerste, wel mijn grote liefde.

Zaterdag zou zoonlief twee (we hebben drie exemplaren) eindelijk thuiskomen. Omdat hij zelf komt (met vliegtuig, bus en trein) hadden wij vrij spel. Hoewel. Hij appte dat de trein tussen Utrecht en Woerden niet reed. Dus manlief had nog een ritje richting Utrecht tegoe. De arme schat moest dus twee keer naar Utrecht, want het beeldje bevond zich ook daar.

Gelukkig was de reden waarom we naar Utrecht reden een goede. Het begon die dag met een kleine aankoop, maar dat werd een auto vol. Nadat we Teigetje hadden opgehaald (dan ben ik er maar vanaf), ging de tocht naar Wawollie Maarssen.

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 140326